

Expedice 2026

aneb

... léto jak má být...

Expedice 26

8.8. - 16.8.

A je tu Expedice. Další rok pryč? To snad není možné. No, ale nepředbihejme.

Sraz je na Hlaváku. První etapa povede vlakem do Budějovic. Tam se napojíme na trasu koněšpřežné dráhy České Budějovice – Linz a pojedeme po ní až do míst, kde je to zajímavé. Tedy do Lince zajiždět nebudeme. Tolik plán.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Praha	0	618	0	0	20

Ted' realizace. Hlavák je rozkopán. Prý tam opravují stropní desku, či co. Velké části odbavovací haly jsou uzavřeny. Lidi se cpou kudy to jde. Sešli jsme se na obvyklém místě u odjezdové tabule. Deset minut před odjezdem konečně naskočilo číslo nástupiště. Nástup proběhl k úplné spokojenosti. Jen jsem ve druhé půlce vagónu než ostatní. Je to proto, že vagón má háky pro kola z obou stran. Ze strany ostatních je open space, z mojí strany je cyklokupé. Je částečně obsazené, moje sedadlo číslo 105 je volné. Jen jsem dosedl, vešel takovej podivnej týpek. Hned si sednul na volné místo na protější straně uprostřed. Že by tohle jezdilo na kole? Za chvíli přišel kluk v dressu. Stál ve dveřích a koukal do mobilu. Pak se týpka zeptal, jestli má opravdu místenku 96. Týpek mu odpověděl, že má místenku kam jen chce. Byl tady první a tak má právo na to sedět. Kluk se mu snažil vysvětlit, že aby mohl sedět, musí si zaplatit místenku. Týpek suverénně odpověděl, že za vlak zaplatil a další nesmysly platit nebude. Kluk se znovu snažil domoct se svého sedadla. Odpověď nabyla na síle: „A co s tím jako uděláš, ty mladěj smrade. Chceš se prát?“ Kluk se zarazil. Do kupé nakoukl štiplístek. „Je něco v nepořádku?“ zeptal se. Kluk mu řekl, že tady pán sedí na jeho místě a nechce ho opustit. Štiplístek vyzval týpka, aby mu ukázal jízdní doklady. Ten mu strčil papírový lístek. Průvodčí ho přejel mašinkou a řekl, že to místo opravdu patří klukovi. „Tohle místo bylo prázdné a tak jsem ho zabral. A ted' je moje. Má chodit včas.“ Štiplístek mu řekl, že nemá v pořádku jízdní doklady, ať ho následuje. „Nikam nejdu ty modrej zmrd.“ řekl hlasitě. „Tady prostě budu sedět ať se ti to líbí, nebo ne.“ U dveří na mojí straně seděla holčína, tak třicet. Hezká v obličeji, krásné oči a klidný výraz.

„Pojďte si sednout sem.“ Řekla klukovi. „Já půjdu jinam.“ Aha a ke všemu je milá a má příjemný hlas. A jak koukám, krásnou postavu bez jediného gramu tuku navíc nemá dozajista formovanou jen cyklistikou. Pohnula rukou, chystala se vstát. A na té krásné dívčí pastelce se pod kůži odehrálo něco neuvěřitelného, byl to jen mžik, ale ukázala se celá svalová struktura. Tak ano, děvče, s tebou chci být radši kamarád. A to klidně chování, to bude něco sportovně bojového. Kluk jí pěkně poděkoval, ale odmítl. Chlapík naproti mně se začal zvedat. Á, další radši kamarád. Ty, jo, co já tady mezi nima dělám? Jediné, čím bych mohl posloužit, že bych týpka zasedl. Štiplístek znovu vyzval týpka, aby opustil rezervované místo. Chlapík byl na odchodu z kupé. Ve dveřích se otočil a řekl týpkovi naprosto jednoduše: „Jdu na záchod. Až se vrátím, nebudeš tady.“ A odešel. Týpek pokřikoval, že si to s ním klidně vyřídí. To už se ozval i další človíček v jízdním, co seděl naproti holčíně. „Asi bys měl odejít.“ Řekl klidně. „On Karel je trochu nedůtklivej. A

dříve jedná a potom myslí. A nějak mám dojem, že okno jde otevřít.“ „To je vyhrožování!“ zaječel týpek. „Ne. To já jen říkám, že Karel nemá rád zkažený vzduch.“ Projeli jsme Benešovem. Holčína se zvedla. „Jen sed'te.“ Řekl jí dobrácky kamarád Karla. „Když já tohle nemůžu.“ Řekla smutně a šla do chodbičky. A tím se mi definitivně potvrdil můj předpoklad. Má na sobě těsný trikot a byl na ní vidět každý sval, jak vstávala a odcházela. Zároveň se pohybovala ladně. Jen ještě rozkličovat, kterým druhem sportu by týpka poslala ke všem čertům. Týpek se zvedl a rychle přesedl na její místo. Přišel pan Karel. Týpek se mu zasmál do obličeje. Pan Karel se k němu sehnul a něco mu tiše řekl. Týpek se na něj zamračil, vztekle vyskočil z místa a vykročil do uličky. „Půjde to tak, nebo potřebujete na cestu s panem průvodčím doprovod?“ zeptal se ještě pan Karel. Týpek jenom něco zavrčel a šel před průvodčím do vedlejšího vagónu. Pan Karel se posadil jakoby nic, a věnoval se telefonu. Kluk se na něj vděčně podíval a poděkoval mu. „To nic.“ řekl pan Karel dobrácky. „Jenom se z takovýchhle nesmíte posrat.“ Po chvíli se vrátila holčína. „Promiňte, ale já jsem nemohla...“ přijíždíme do Tábora. Vlak sebou trhnul a mě spadla hlava. Probudil jsem se a první se podíval ven. Na nástupišti vedl policajt nějakého týpka směrem k podchodu. A teď nevím. Holčína seděla na svém místě, měla zavřené oči a byla krásná. Pan Karel se přehraboval v telefonu, kluk v dresu měl v uších sluchátka a zavřené oči. Kamarád Karla se zvedl a sáhnul do police pro pití. Mě si nikdo nevšímal. A to je dobře. Kdo ví, jak otřesně vypadám, když spím ve vlaku...

Zbytek cesty byl v pořádku. Venku svítilo slunce a slibovalo pěknou ránu do čenichu, jakmile opustíme klimatizovaný vagón.

Výstup proběhl klidně. Aby taky ne. Jsme na konečné. Tedy na začátku našeho putování.

Přestrojili jsme kola z módu transport do módu jízda a opustili nádraží.

První cesta vede do muzea koněspřežné dráhy. Je to kousek, vlastně pořád po hlavní, není kam zabloudit. Tak jinak. Je kam zabloudit. Rozebrali tady most a objížďka kličkuje mezi panelákama. Sice jsme zpátky na hlavní, ale muzeum jsme minuli. Vrátili jsme se k němu. Samozřejmě, že jsme ho přehlédli. Jde totiž o bývalý drážní strážní domek, který se zachoval z doby, kdy tudy svištěly kočáry na kolejích. Navštívili jsme ho. Mají to pěkně udělané a je s podivem, že shromáždili aspoň to něco, co bylo vybavením domku. Dále jsou tu panely s trasou, zastávkami, místy pro přepřahání, audiovizuální koutek s obrázky, filmem a mnoha údaji z archivů. Třeba platy drážních zaměstnanců v poměru cen potravin a podobně. Samozřejmě s ohledem na to, že dráhy nebyly státní. Pro nás zajímavé a důležité pro informace o našem putování.

Druhá zastávka je v Lidlu. Prvotní doplnění zásob a oběd. Pak už jedeme. Nejdříve ven z města a pak po svršku nebo kousek od něj. Držíme se trasy, je horko. Přibrzdžujeme u zajímavostí a pamětihodností. Celkem obdivuju um našich předků, kteří tohle všechno vybudovali bez ničeho. Bez pořádné měřicí techniky, bez mechanizace. Tedy pokud nepočítám lopaty, krumpáče a povozy.

Pokračujeme po trase. Tentokrát vede přírodou. Jede se krásně a pohodově, až najednou...

Naštěstí to nenastražili loupežníci, a tak jsme to za použití síly zdolali. Další jízda byla v pořádku. Drželi jsme původní trasy koňky, jak to šlo nejlépe. Jen nás ničí vedro.

Naše větší zastávka v obci Kaplice nádraží. Nenechte se mýlit od města je to sakra daleko. Nás přilákal hluk na místním hřišti. Kde je hluk, tam teče pivo. Jedeme po zvuku. A hle, on je tu sraz Škodovek. A k tomu nějaké dětské hrátky a samozřejmě stánky. Je to „open“, tak jsme se přidali. Teda ale mají tu moc pěkné vystavené kousky. A pivo také dobré.

Odpočinuli jsme si, získali pamětní list a je na čase pokračovat.

13. ročník sletu a Spanilé jízdy vozů Škoda aneb majitelé okřídlených šípů spojte se!

Pamětní list
Za účast na akci

Škodovky ve Stříteži 2026

Děkujeme za Vaši účast.
Tým organizátorů

Dál po trase sledujeme železniční atrakce. Jsou to leckdy jen kousky a náznaky. Ale když vezmeme v úvahu dobu zániku, je toho až dost. A jak tak jedu, nějak to netáhne. A ty divné černé puntíky v obraze? Že bych měl tak moc ušmudlané brýle? A když je ke všemu nemám na nose? Aha, chyba. Tuhle znám. Rychle někam řízeně na zem. Přehřál jsem se. A to i přesto, že jsem dneska ráno vypil půl litru čaje, k obědu pivo, potom litr a půl PET tekutiny a jsem v pülce druhé. Asi to nestačí.

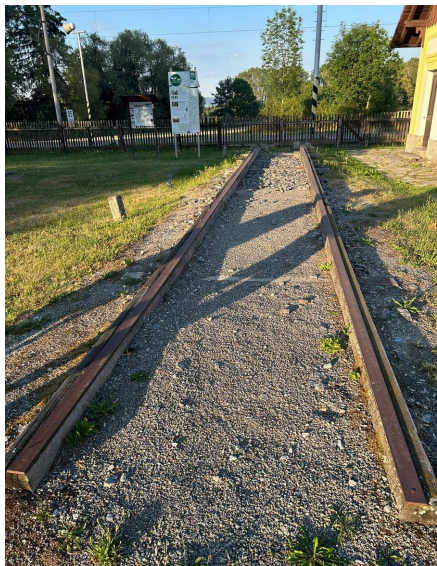
Po chvíli odpočinku ve stínu a napítí se, zase jedeme. Teda ale horko je fakt velký. A už zase musím do stínu. Co je blbý, že už nemám jízdní vodu. Musíme někde doplnit. To se povedlo po dalších kilometrech v Omleničce u Vietnamce. Všichni máme plný stav. Ale ještě nejedeme. Sedíme a ležíme ve stínu na násvi a vedle ve statku probíhá svatební veselí. Teda ti si ale uměli vybrat počasí. V takovém vedru budou stačit svatebčanům tak dva panáky silnější slivky a zbytek všeho zbyde novomanželům. Nám nedali ani čuchnout. Tak jedem odtud. Není to jen tak. Někdo se to tu vlní.

Ale zase na druhou stranu tady mají tyto skvosty:

Velmi brzy se zase přehřívám. Akorát vjíždíme do Bujanova, kde by podle Franty měla být hospoda. Aha. Proč podle Franty. Přestala mi jít navigace. Tedy přesněji celý telefon. Tak než se probere, povede nás Franta. Kromě hospody by tu měla být zachovaná celá zastávka koňky. Je tu oboje. Takže nejdříve pivo a chládek. A schválně, jak se hospoda jmenuje? No, neuhodli byste. U Koňky. Uvnitř je nástěnná malba představující příjezd vozu taženým koňmi na pozadí dominanty vesnice – školy. Speciálně na to nás místní upozorňovali. Po pivu a ochlazení se na tu zastávku jdeme podívat. A ano, je to hezky zrekonstruované a mají tu ukázkou kolejí, ale dovnitř nemůžeme. Je už po poslední prohlídce.

A kromě této atrakce tu mají mezi paneláky tohle:

Nějak jsme nezjistili co to vlastně je. Něčí rekreační objekt? Těžko říct.

Další jízda je hodně terénem. Horko je sice menší, ale to je teď vlastně jedno. Už jen dojíždíme a hledáme nocleh. Ten máme na malé loučce v lese. Postavili jsme kulisy na spaní a sešli se u nás. Tedy u doupěte. Máme totiž novinku. Lenka vyvezla piknik deku a jestliže je doupě ložnice, tak piknik deka před doupětem je terasa. Takže s Lenkou ležíme v ložnici a pánové se válí na terase. A samozřejmě meleme zobákama. Probírá se snad úplně všechno. Až mi najednou řeči přestaly dávat smysl. Aha, usínám. Rozpustili jsme to. Tak teda první letošní Expediční dobrou noc.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Dení kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)	
Trojanov	50	673	55	11	32	- 12

Ráno 9.8. neděle

K ránu bylo poněkud chladněji. Ale jinak proběhla noc k maximální spokojenosti. I hluk z dálnice ustal a vlak projel jen jeden.

Vyjíždíme. Je pěkné ráno. Cesta je polní a vůbec rovná. Kromě zatáček, proti kterým nic nemám, jsou tu kopce. Prudké. A to už se mi líbí míň. Musím pěšky. Pak se objevil asfalt a jelo se líp.

Projeli jsme Rybník. Ne vodní dílo, ale obec Rybník. Původně další zastávka koňky. U nádraží stojí napáskované autobusy. Že by nějaký zájezd? Později jsme se dozvěděli, že tu panuje výluka. Jedeme po krásné asfaltové silničce. Nejdříve fakt prudce dolů a pak stejně nahoru. Teda ale kondička je fuč. Jdu to pěšky. Samozřejmě tudy trať nevedla. Tam co jsou její zbytky, má Venca pole a nikdo tam nesmí. Takže tohle je taková trochu objížďka. Ale je fajn, že jsme v lese, ve stínu. Vyškrábali jsme se na kopec a kousek popojeli. Je tu další zastávka. Zbytek mostu. Nenechali jsme si ho ujit. A znovu smekám před dovednostmi našich předků. Postavit něco takového uprostřed ničeho, bez mechanizace. Po pěšině se dá vyjít na přístupnou část tělesa. Je tu nejen zbytek mostu, ale i zbytky nádražního domku a několik naučných tabulí. Na jedné je dokumentace k mostu. Fakt byli šikovní.

Tak jo, pěkné, ale popojedem. Sešli jsme dolů a jako při každém odjezdu kontroluju navigaci. Aha, ještě vsuvka. Telefon ráno naběhl. I když s nějakým cukáním, a teď naviguju já. Jenomže teď se nemohu nějak dohodnout. Ukazuje teď hned doleva. Ale tam je jen cestička strmě nahoru skrz ostružiní. Než jsem to pořešil, byli ostatní pryč. Bohužel špatnou cestou. Snažil jsem se je dohonit. Čekali na mě a říkali, že jedeme blbě. Franta našel záložní řešení a tak jsme se plahočili do lesního kopce. Během stoupání jsme překročili místo, kudy původně vedly hraniční dráty. A na vrcholu byla státní hranice.

Odtud jsme jeli ještě chvíli po poli vzhůru. Na přímém slunci. Poměry se trochu změnilý a je horko. Pak se kopec zlomil a jedeme dolů. Přidal se asfalt. Ale k ničemu to nebylo. Klesání bylo tak prudké, že se muselo pořád brzdít. Pak byla vesnice Kerschbaum, a v dolní části odbočka a na ní bod s návratem sem. Bylo to do kopce a na slunci. Nechali jsme kola u něčí zahrady ve stínu a šli pěšky. Jen Franta se rozhodl to pokořit v sedle. Už

nám to bylo dlouhé, a tak jsme se rozhodli, že si odpočineme na lavičce. Franta to dojde okouknout za nás. Po chvíli máme plné zuby slunce a vedra a vracíme se ke kolům. Franta po dojezdu básnil že tam byl most. Krásný, se všemi detaily a na něm zbytky kolejí. Prý opravdový originál. Po chvíli přiznal že tam není vůbec nic. Ale cítil přímo povinnost nás popíchnout. Popojeli jsme po trase k poslední stanici koňky na rakouském území, teď úplnou konečnou.

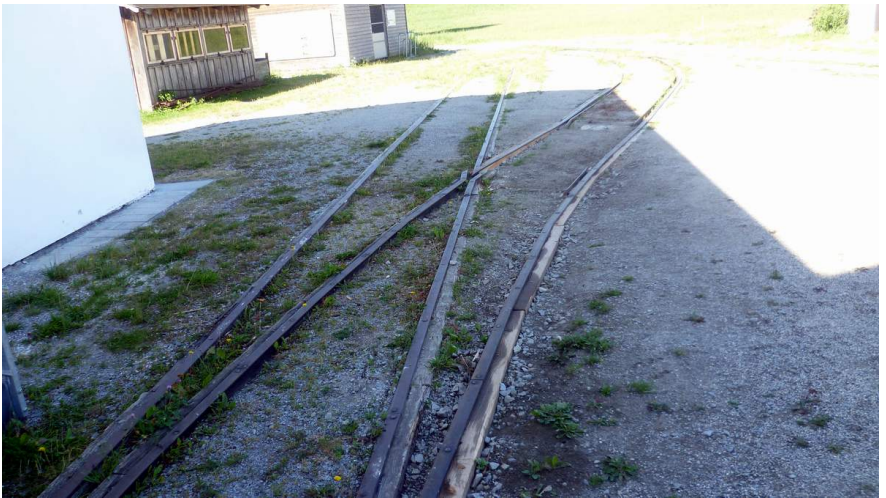

Pěkné. Pak podél kolejí na nádraží. Taky pěkné. Jsou tu dokonce výhybky.

Vlastně tu byla poslední zastávka před vjezdem do tehdejších Čech. Takže se tu přepřahalo, byla tu možnost noclehu, prostě to tu žilo. Poseděli jsme ve stínu, odpočinuli si a chtěli odjet. Jenomže se staly dvě věci najednou. Přestal mi jít telefon a už se mi ho nepovedlo nastartovat, a na cestě, kudy máme odjet je zákaz vjezdu cyklistům. No jo, ale tahle značka se tu bere celkem vážně. Takže změna trasy. Celé to objíždíme. Nejdříve po šiléném povrchu, do kopce a na slunci. Potom po asfaltu silnicí, která je uzavřena. To znamená, že se naším směrem odjet nedá. Riskneme to. Sjeli jsme do vesnice, kde opravují most. A vůbec se tu staví dálnice. Sice jsme to zdolali, ale nic tím nevyhráli. Stavbaři naši cestu zničili. Návrát na trasu se nedaří. Celé to musíme objet jinou vesnicí. Naviguje Franta. Jsme zase v přírodě. Zastavujeme na oběd a polední klid v lese u potůčku. Je tu krásně. Ale i tady se začíná dělat vedro. Odjezd 14 hodin.

Jedeme lesem. Chvilí šotolina, chvilí asfalt, vyhoupy a roviny, jeden by řekl, že se vlastně jede dobře. Jenom ta teplota. Pořád stoupá. Lenka se chce zase namáčet. Už asi nemá smysl jí vysvětlovat, že to zelené ve všech vodách, které jsme dosud viděli, je škodlivé a nebezpečné. Míjíme nějaký rybníček. Ale také malou hranatou stavbu potlučenou cedulemi. Šprechtit sice neumím, ale na konci každé je napsáno Verboten. Což vím určitě, že je zákaz. A protože ten baráček, co by to asi mohlo být? Není to vodárna a ten rybníček nádrž v ochranném pásmu pitné vody? Lenka je neodbytná a jede se na rybníček podívat. Upozornil jsem ji na ceduli. Dojela k ní a přelouskala. Pak se otočila a dojela k nám. Je to ochranné pásmo vody. Jedeme dál. Lenka chce pořád koupání. Navíc všem dochází voda. Je neděle a není šance nikde doplnit. Změna trasy. Franta objevil na mapě modrý čtvereček. Jenomže je ve městě Freistadt, kterému se máme obloukem vyhnout. Ten čtvereček je koupák. Takže se ochladíme, opláchneme a i pití doplníme. Na koupáku to jistě půjde. Dojet do města bylo dilem okamžiku. I areál jsme našli snadno. Je krásný. Tři velké bazény, jeden se skokanskou věží, druhý plavecký a třetí dojezd tobogánu. Jsou tu místa hlavně ve stínu stromů. Tedy plná. Na nás zbyl stíneček za roštím u sprchy. Ale jinak je tu lidí celkem málo. Líbí se mi tu. Ani vstupné není závratné. 5 ěček na 2 hodiny. A tak si to užíváme. Celé dvě hodiny.

Když jsme opustili toto přenádherné zařízení, projevil Franta touhu podívat se do města. Prý vždycky jen projíždí kolem. Proč ne, času máme dost, a vlastně kdy že jsem to tady byl naposledy? To ještě jezdila Štěpánka? Polovina devadesátek? Tedy i já se rád podívám. A bylo na co. Centrum a hlavně náměstí mají opravdu pěkné.

A tak si ho tak prohlížíme až koukáme na hospůdku se zahrádkou. A tam určitě mají pivečko. Měli. Jen Standa se ho zalekl a nešel nám s ním pomoci. Je tu potíž. Vedle u stolu je nějaká rodinka a právě jí přinesli jídlo. Co že je špatně? Přeci ta vůně. A protože jsem už unaven, nemám sílu vzdorovat a dal jsem si také malou drobnost. Něco jako zdejší knedlo, vepřo. Ale nejen s karlovarskými knedlíky, ale i s bramborem. Jo, bylo to třeba. Nechat si na dovolené užívat také chuťové pohárky. Panuje tu krásná, klidná, podvečerní atmosféra. Nechce se mi odtud.

Odjezd. Užíváme si krásné houpavé kopečky, večerní stíny, letní náladu, prostě krása. Jenom na slunci je pořád horko. Hledáme nocleh.

Dneska budeme spát u lesní garáže na polní techniku. Při stavbě doupěte mi Lenka srazila Mašinku. Zatím netuším jaké potíže tím vznikly. Doupě nestavíme. Je teplo a pršet rozhodně nebude. Jenom dnešní večerní rozbor dne nebude. Dnešek mě nějak vysílil. Dlouho sbírám síly na přendání se do nočního a po chvíli nevím o světě. Jen v noci, při cestě za roh jsem se podíval nahoru. Úplně jasná, temně černá obloha a na ní miliony hvězd. Ne, nebudu se rozplývat nad souhvězdími. To mě nějak nebere. Ale celkový pohled je krásný. Tak dobrou.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)	
Lest Sud	53	717	43	11	33	- 14

Ráno 10.8. pondělí

Noc byla pohodová.

Dokonce bylo tepleji než včera. I nadále mi nejde zapnout telefon. Což znamená, že budeme další den plně v rukou Franty. Je pod mrakem. Jestli vydrží tato předpověď, pojede se dobře. Snídáme, balíme a provádím opravy po včerejším pádu Mašinky při stavbě doupěte.

Jedeme. Pořád je pod mrakem. Terén je skvělý. Chvilí po silnici a pak zase lesem. Teď jedeme přímo po drážním tělese koňky. Je to krásná cesta po rovině a dolů. Projeli jsme Pfaffendorf. Nic, jen asi tři stavení. Ale zaujal mě název. V devadesátkách jakýsi DJ sestavil skladbu s tímto názvem a jeho hlavní zvuková kulisa je přijíždějící a pak odjíždějící vlak. Bylo by to stylové. Ale sem patří tlukot kopyt a ne moderní rychlík. To jen na okraj. Tady je krásná cesta po šotolině.

Najednou, uprostřed lesa a ničeho kolem, zákaz vjezdu cyklo. Chvilí práce s mapou. Tak to NE! Projeli jsme ho. Nic se neudálo. Prostě jen asi 300 metrů cesty, kterou si tady nějaký Wolfgang jen tak zavřel.

Scénérie je nádherná. Krásné údolí s potokem. Takhle by se mi líbilo, kdyby byla trasa celá.

A je tu konečná. Tady končí dochovaná část železnice. Dál už je moc průmyslu a tak to tu řádně přehrabali a pokračovat do Lince po silnici není moc příjemné.

Takže hlavní část Expedice za poznáním je za námi.

Tak jo. Jedeme domů.

Potřebujeme doplnit zásoby. Vjeli jsme do Unterweikersdorfu. A jako tady se nejdí, nebo jak? Ani jeden krámk. Až skoro za městem je nákupní zóna se supermarketem. Debilní Rakušáci mi nevzali kartu. Napsali mi, že je neplatná. Jako jak neplatná, když jsem s ní už 2x platil bez potíží? NESERTE MĚ!!

Od teď dál pojedeme po návratové části trasy. Vylejzá slunce a vypadá to na horko. Jedeme po stezce vedle hlavní a jede se výborně. Ale protože stav „Dobré, skvělé perfektní, už z principu Murphyho zákonů nemůže trvat moc dlouho, je to tu. Rozkopaná stezka. Umleitung je po té hlavní. Já se tím chci řídit. Ostatní ne. Jedu tedy kus po silnici a vypadá to, že to bylo kvůli jednomu zapravenému překopu. Nechal jsem se zlákat a slanil k

ostatním. Příště už to neudělám. Rozkopané to tam opravdu bylo a mocně. Z díry vyvěraly kabely, chráničky, zemniče a podobný sajrajt. Jenomže všechno je to tlusté a kluzké. A navíc hozené ze stráně dolů. Nešlo jinak, než tahat kola přes tohle všechno ve dvou. A i tak toho bylo až, až.

Udělalo se horko. Další cesta vedla po steskách. A jak to mají Rakušáci rádi, přímo přes kopce. Je to vysilující. A pak silnice. Jinak to nejde. Ale také žádná výhra. I ta je do kopce. A horko. Před polednem jsme zastavili v městečku na oběd. Pokusili jsme se uniknout horku v pidi parčíku s fontánkou. Než jsme stihli zaparkovat, byla Lenka v ní.

Když se mi ji podařilo vylovit, šli jsme naproti do hospůdky na pivo. Ale fakt jen jedno. I když bych jich právě teď vydržel, no, hodně.

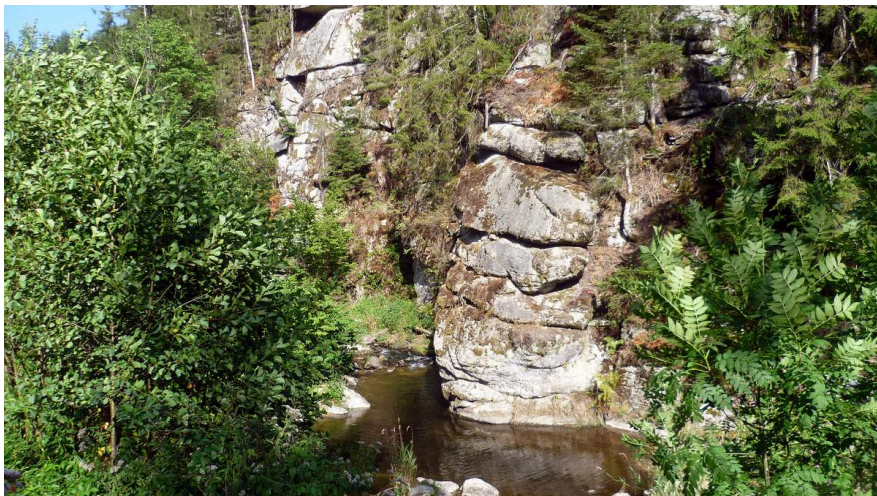
Po odpočinku a drobném obědě pokračujeme horkem dál. Už to vypadalo, že z nás zbyde na silnici jen doutnající škvarek, když Franta ohlásil na mapě modrý flek vedle silnice. Jmenuje se to Bad Zell.

Zastávka. Ano, je to voda. Přesněji biotop.

Poskytuje ležení ve stínu, sprchu, WC, akorát do vody si netroufám. Na můj vkus je moc zelená. Odjezd 15.45. Pořád je horko. Ještě dlouho pokračujeme po silnici. Potom v

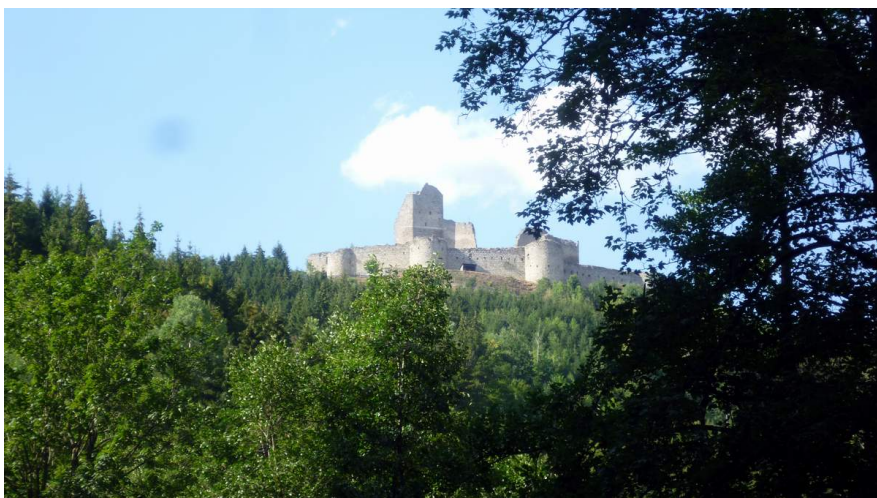
Pierbachu je odbočka do lesa a kopec nahoru. Je to správně. Najíždíme do oblasti, která by měla být lepší na zdolání takového toho jižního prahu směrem k nám. Tak uvidíme. Projíždíme krásným kaňonem s říčkou.

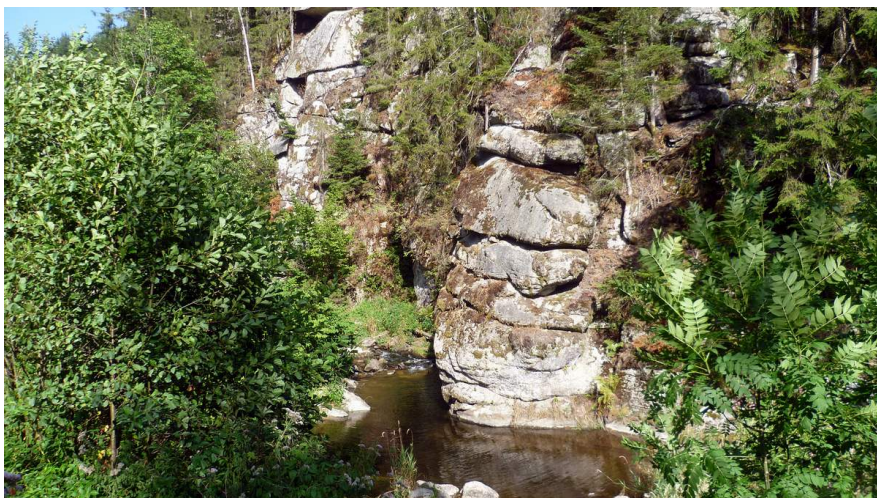

Je to do kopce, ale dá se to vydržet. Asi v půlce výstupu zastavujeme na ochlazení. Právě v té říčce. Je poněkud studená, ale pro ochlazení jedinečná.

Další stoupaní už není tak příjemné. Kopec přitvrdil. Vpravo nad lesem se tyčí mohutný hrad. Je tak pěkný, že bych se tam šel podívat. Ale myšlenku opouštím. Je to moc nahoru. Stoupáme a stoupáme, horko je zase strašné. Nedávám to. Jdu pěšky. Přicházíme k nějakému stavení.

Standa se vypravil k němu s prosbou o vodu do PET láhve. Uspěl. Silnice se láme a čekám, že se svezeme. A koukám, že vlevo od nás se tyčí ten krásný hrad. Ale pořád je moc nahoru.

Aha, tak jinak. Trasa odbočuje doprava po polní cestě.

Ta trochu z kopce je. Dovedla nás k nějakému statku. A dál nic. Vjeli jsme dovnitř a zase vyjeli ven. A teprve potom jsme ji našli. Vede prostředkem pole brutálně dolů. Zároveň je vidět, že se tudy z jara valí voda. Traktorům takhle vzniklý povrch nevadí. Nám ano. Dokonce i já sležám a jdu pěšky a držím mašinku velmi obtížně na brzdách. Standa s Frantou to jedou. Franta jen do poloviny. Pak uléhá. Ale k odpočinku to rozhodně není. Tedy aspoň když si já lehám, nezvírím u toho asi tak tunu prachu. Franta leží a nehýbe se. Strašně rád bych byl u něj a pokusil se zjistit jak vážné to je a případně mu pomohl. Ale jsem daleko, mašinka klouže po zabrzděných kolech, mně se smekají boty. Nemůžu rychleji. Kdybych se o to pokusil, prolyžoval bych kolem něj a zastavil až dole na protisvalu. Franta se začíná pohybovat. Když jsem se k němu dostal, už seděl a zkoumal se, jak je na tom. Většina testů dopadla dobře. Výsledně trochu kulhá a je oválený a špinavý. Nadává jak špaček, ale jinak to vypadá dobře. Za chvíli jsme dole. A teď zase stejným terénem vlevo nahoru. Je to běs. Zvlášť slunce si nás vychutnává. Nemáme se kam

schovat.

Jakmile jsme se vyhrabali k další usedlosti, šlo to líp. Ještě chvíli polňačkou, později asfalt asi tak dva kilometry z kopce. Ocitli jsme se na silnici B123 a pokračovali po ní. S předchozí terénní vložkou se to nedá srovnat. I když mírně stoupáme. A pak je odbočka doleva a veškerá sranda končí. Lesní kamínkovitá cesta nahoru. Hodně. A to jsme netušili jak moc a jak daleko.

Začátek je přibližně zvládnutelný, ale pak už to nedávám. Zatím celou expedici se potýkám s tím, že jsem někde na hraně úžehu/úpalu. A teď už to nezvládám. Potřebuju delší pauzu. A potom už nejsem schopen jet. Jdu tedy pěšky s mnoha zastávkami. A najednou ohlásil průzkum to nejvhodnější místočko na složení kostí na noc. A je to opravdu skvostné. Uprostřed hor úplně rovný plac, hned u potoka. Je to tu nádherné a hlavně chladné. Probralo mě to. A ten potok měl kousek dál odbočku do rybníčka. No fůůůj! Převaluje se v něm zelený hnus. Jen na začátku, kde nějakou rourou přitéká voda se to zdá být lepší. Lenka do toho vlezla, já ne. Vybral jsem si tůňku přímo v potoce. A bylo to báječné. Akorát pochybuju, že se ještě někdy v tomto vodním toku ocitne hroch.

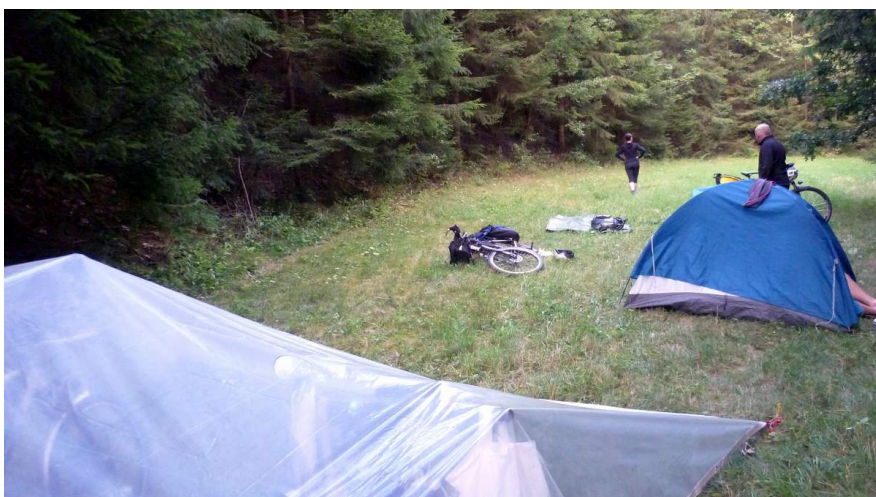
Lehce jsme povečeřeli a v 19 hodin jsme se sešli k večernímu pokecu s hlavním tématem – chválení Expedice. Nastala krásná noc. Jenomže spadlo pár kapek, a Lenka trvala na dotažení plného doupěte. No, nechtělo se mi. Bude to na letošní Expedici poprvé.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Dení kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Haid	68	777	60	12	37 - 16

Ráno 11.8. úterý

Ráno proběhlo ku spokojenosti.

Odjezd. Pořád je to do kopce. Není horko, je pod mrakem. Stoupání je hrozné, ale jde to nějak lépe než včera. Franta naviguje zdatně, tak doufám, že už se z toho dostaneme. Zatím je cesta lesní, po šotolině z nějakého bílého bordelu. Místy to po něm dost klouže a smeká se to. A pak jsme vyjeli z lesa a byl tu asfalt. Teda samozřejmě furt nahoru. Začaly se objevovat usedlosti.

V žádném případě bych tady žít nechtěl. Jako jo, je to hezký, ale tvrdé hákování a hlavně furt. Projíždíme kolem nich a pak je udělané malé lavičkoviště. Přesně pro nás odpočinek.

Jsem upřímně překvapen, že od nocihu až sem jsem šel pěšky jen třikrát. Jedeme ještě kousek a pak se do nás opřelo slunce. Jsme v otevřené krajině. Lenka si vyžádala zastávku v Bauermuzeu. Naprostý přešlap. Předně nikde nikdo. Ale hlavně, co tu můžou mít tak světoborného? Kosu s jiným úhlem kosiště upravenou pro kosení z prudkého kopce? No, jedeme dál. Po silnici ještě nahoru kousky lesem a najednou je to tu. Nejvyšší bod Expedice. Zastavujeme a vrcholové foto 924 m.n.m.

Jenom škoda, že se jim to tu nijak nejmenuje. Sjíždíme kousek dolů. Tady už se to jmenuje. Königsweisen. Mají tu krám. A tak nákup a snídaňooběd u kostela ve stínu. Chladně fouká. Krása. Chvilí po dvanácté jedeme. Jenomže sestup z hor si nepředstavuju kousek dolů a kus nahoru. Zastavili jsme u hamru. Bude to celkem zajímavá atrakce. Nebyla. Mají polední pauzu. Teda fakt mě nebavěj. A tak pokračujeme kousek dolů a kus nahoru. Horko narůstá. A vypadá to na kulturu. Nějaký zámek. Vyškrábali jsme se až k němu. A hle, on je to hotel. Tak to si fakt prohlížet nepotřebuju. Jedeme dál. Po malé silnici s téměř nulovým provozem. Vedle teče řeka Zwettl. Našli jsme místo hned za mostem. Krásná lesní odbočka ve stínu s přístupem k vodě. A tak odpočíváme, chladíme se ve vodě a je krásně. Aspoň já jsem měl koupel naprosto špičkovou. Hezky jsem si v písku vyvrtěl místo akorát pro mě, ležel jsem, nechal se chladit proudem a ozobávat se rybičkama. To, za co se šikmovocejm nehorázně platí, mám tady úplně zadarmo. A lepší. A pak ten veget ve stínu. No prostě nádhery. Jenomže čas běží a je třeba se zase hnout. A jak tak balíme vytahané věci z bagáže a připravujeme odjezd, ohlásila Lenka ztracené hodinky. Zlaté. Už několik let se jí snažím vysvětlit, že je nepotřebuje, protože čas má na palubě, nebo v mobilu. Než se šla koupat, uložila si je do helmy. Ano, skvělý nápad, když vezmeme v úvahu větrací štěrbiny, kudy málem projde cihla. Hledala, nadávala, nasraná byla tak, že to snad u ní nepamatuju. Měla za to, že je sbalila s něčím, co měla venku. Všechno zase vykrámovala a nic. Zase zabalila a hledali jsme ty nejnemožnější možnosti.

Jestli třeba v nějakém návalu euforie neskončily třeba u toaletního papíru. Vybalila i tyhle zákoutí. A nic. My jsme zatím prohledávali okolí jejího kola. Nic. Shodli jsme se, že je má prostě zabalené v něčem a teď to prostě nenajdeme. Ono to od někud vyplave. Odjezd. Stojím tak pitomně, že musím počkat až všichni odjedou. Znamená to, že budu na silnici poslední a to nemám rád. Standa s Frantou jsou už na asfaltu, Lenka popojela. Za jejím zadním kolem se cosi zalesklo. Hodinky!! Jsou tedy nalezeny. Tak jo, popojedem. Měníme trasu. Malinko si odskočíme do města Zwettlu. Je tam koupaliště a pak kousek nějaký klášter. Jede se dobře. Silnice je pěkná, ale trochu víc hlavní. Ale co nejhůř, za levou zatáčkou je asfaltová stěna. Už jsem si chtěl povzdychnout, když Franta ohlásil odbočku doprava na polní cestu. Uf! Ještěže tak. A pak nás kudysi zadem navedl přímo ke vchodu do sportovního areálu. Pobýli jsme dvě krásné hodinky v teplé vodě, v divoké řece, na velké skluzavce a tobogánu. Nádherný relax.

V půl šesté odjíždíme. Našlápnul jsem a z levého stehna přišla hláška o pichlavé bolesti. Nezvykle intenzivní. Co si jsem odtud smetl. Asi mě něco kouslo. Nic mimorádného. Tady kouše kde co. Jenomže po pár stovkách metrů mi začal trnout stehenní sval. Jo. Tak přesně tohle potřebuju! Dojeli jsme do historického centra. Jo, krásné, ale tak trochu na jedno brdo s ostatními městy. Sesedli jsme a pěšky se rozešli po městě. Kromě mě. Zůstávám u kol. Nějak mi nejde jít. Navíc se mi na stehně udělala boule jak dětská pěst. No, zase já. Tohle mi fakt jde. Lenka mi odněkud přinesla pivo. Moc děkuji, skvělý nápad. Ten druhý už tak skvělý nebyl. Opatrně jsem si přiložil chladnou plechovku na oteklou bouli. A málem jsem prošel atmosférou. Záškub bolesti, ale z úplně celého stehna. Dobře, nebudu na to sahat a dotýkat se toho. Hlavně, že můžu jet. Teda aspoň doufám. A vyplnilo se. Z centra nás Franta vyvedl naprosto skvostně. A hned za pár desítek metrů měli most. Ale ten se mi fakt líbil.

A pak už v pohodě až ke klášteru Zwettl Stift. Jsme před ním a vjíždíme do areálu.

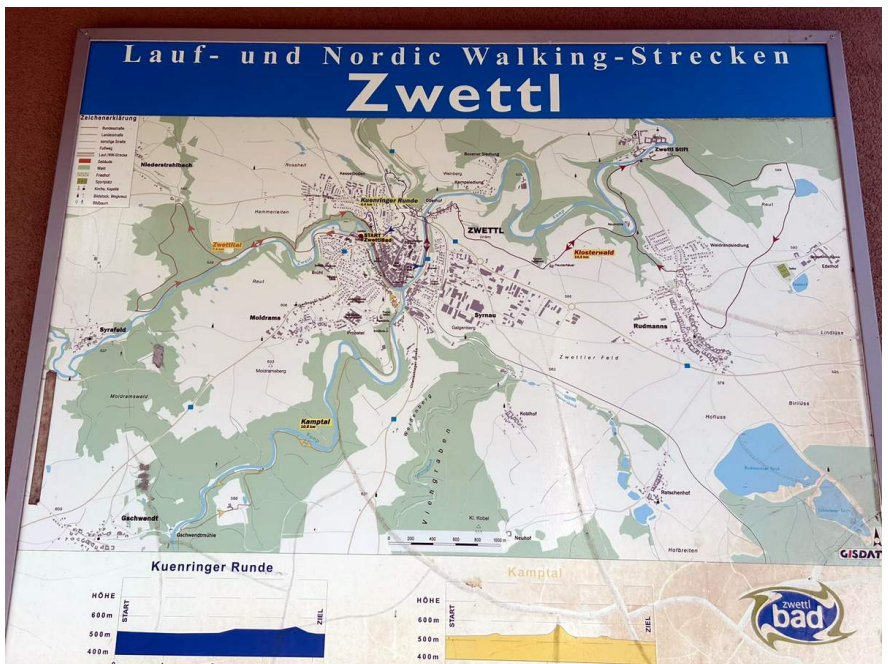
A jak takovéhle stavby moc nemusím, tak tohle je fakt velkolepé. Mám na mysli stavebně. Rozešli jsme se na všechny strany. I nadále mám potíže s chůzí, ale tohle prostě vidět musím.

St. Ilse-Kirche und Klostergebäude wurden
unter Abt Wolfgang Wiedermann
mit besonderer Unterstützung von
Herrn Landtagspräsidenten a.D.
Mag. Franz Römer, Obmann der
„Freunde des Zisterziensertittles Zwellt“, renoviert.

Vrátil jsem se ke kolu, kde byl o chlup dříve Franta. Začali jsme rozebírat co jsme právě shlédli, když mi z obrazu zmizely barvy a udělalo se mi lehce. Aha, tohle znám. Rychle, řízeně někam na zem. Než obraz zmizel úplně, povedlo se. Sedím u zdi a zádama se o ní opírám. Obraz je zpátky, ve stěně to hlasitě tepe. Teda aspoň mi to tak připadá. Franta mi nabídnul nějaký prostředek proti alergiím. Asi se tím nic nezkazí.

Než přišli ostatní, dal jsem se dohromady tak, že jsem schopen dalšího pohybu. A protože je to odtud do kopce, jdu pěšky. Jde to mizerně, ale podobných škrouchů už jsem zažil tolik, že vim, jak i s neposlušajícím svařákem pokračovat v cestě. Skončil kopec, nasednul jsem a rozjel se. Zdá se, že dobrý. Jedeme silničkami, některými i uzavřenými a začínáme hledat nocleh. Jede se mi blbě, ale můžu. Tedy co se sil týká. Mám ale jiný problém. Motá se mi hlava a mám potíže se stabilitou. Nejde to. Musím zase pěšky. A to i z kopečků dolů. Ale používám figl jet na jednom pedálu jako na koloběžce. Brzdy ovládat můžu, stojím na levém pedálu pravou nohou, nenamáhám tedy poškozené stehno, a kdyby něco nevyšlo, mám to na zem jen kousek. Ostatní našli nocleh. Na malém poli u lesa. Ano, velmi dobře. Večerní přípravy probíhají normálně. Jen se pečlivě vyhýbám jakýmkoliv dotykům stehna. Zase jsme se slezli u nás a přehrávali si dnešní přejezdový den. Když bylo všechno vypito a sezobáno, zapíchli jsme to. Tedy ostatní. Já nemůžu najít bezbolestnou polohu. Teda co tohle byla za svini Rakouskou, co mě kousla/píchla?

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Gradnic	62	831	55	11	3á - 12

Ráno 12.8. středa

Pro mě byla noc hrozná. Navíc se k ránu značně přikosilo. A přiblékat se bylo fakt pitomý.

A protože zase já, zjistil sem, že jsem píchnul. Přední kolo.

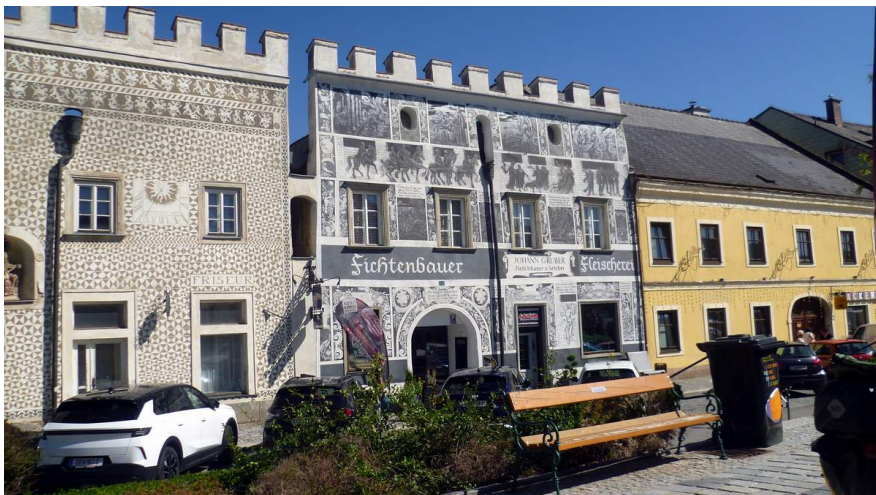
Navíc, jak jsem se v noci různě kroutil kvůli stehnu, zjistil jsem, že mám natažený

sval pod lopatkou. Moc hezky to začíná. Oprava defektu probíhá katastrofálně. Je to dlouhé a nejde mi to. Dost mi chybí možnost zabrat. Bud' mi to nedovolí stehno, nebo záda. Teda jak já tohle všechno umím... Aha, a ještě není konec. Při nafukování mi došla baterie v kompresoru. Přestože byla plně nabitá. Tak a dost!! Odjezd!! Jelo by se mi nádherně kdyby. Tlak v pneumatice je na jízdu fakt malý. Aby to bylo všechno úplně dokonale, nevyvezl jsem pumpičku. Leží na ponku a čeká na opravu. Kus dál mi soukmenovci Standa a Franta dopumpovali kolo.

Hned se jelo líp.

Bohužel ani dneska sjezd z hor není tak, že letíme dolů. Houpe se to. I když směrem dolů. Gmünd. Jsme tu. Proč se tak raduju? Protože je to hraniční souměstí Gmünd – České Velenice. Standa potřebuje supermarket kvůli vrácení lahvi. Našli jsme Billu. A protože kromě mě tady nikdo ještě nebyl, zajedeme na náměstí. Jenomže se přihodila chyba při řazení do pruhů a Franta zazmatkoval. Měl jet dál a na vhodném místě nás otočit a projet křižovatkou správně. Místo toho najel na chodník a zastavil na chodcovském semaforu. I to by se dalo, kdybychom naproti najeli na chodník. Jenomže v nějakém podivném hnutí mysli odbočil na silnici a najel do křižovatky. A jak to vypadá, když mají chodci zelenou? Pak auta mají červenou a volno mají ta, která jedou rovnoběžně s chodci. To znamená, že Franta do křižovatky najel z uzavřeného směru. Naštěstí to dodávka ubrdila a nic se nestalo. A jsme v centru. I tady to mají standardně hezké. A i tady zůstávám u kol. To, že můžu jet, neznamená, že můžu dobře chodit.

Pěkné. Ale o tomhle se nějak Standa opomněl zmínit...

Když se ostatní vrátili z obhlídky, nasedáme a jedeme. Na tuhle část se opravdu těším. Franta slibuje nádražní restauraci, která uvízla v čase někde u konce osmdesátých let minulého století. Jsme tam skoro hned. Ceny na jídeláku venku ve vývěsce vypadaly velmi dobře. Ale strhla se nějaká mně nesouvisejlá mluva, která měla za následek, že jedeme jinam. Prý ke kostelu. Ani tam jsem nepochytil co bylo špatně že jsme se vrátili na nádraží. Zaparkovali jsme a šli dovnitř. Teda taková nádhera. Opravdická nádražka. Ale ne zaplivaná čtyřka, ale něco na úrovni. No prostě pěkně.

A v jídeláku jsem nedolal specialitě začátku devadesátek – kuře se sýrem a broskví s kroketami.

Nezklamali. Bylo to výtečné. Další podnik, který je potřeba chránit před Pohltreichem. Kdysi tohle jídlo ve svém pořadu prohlásil za hnus fialovej. A to nebylo jediné, co zabil. Velmi se mě dotknul, když v jiném díle řekl, že pizza Hawai je paskvil. Ale jo, když si to myslí, je to jeho písemka. Jenomže ti idioti hospodský ho poslouchají a v naší oblíbené pizzerii ji přestali dělat. A že jí mívají vynikající. Jako, když chce, ať si vaří ty svoje čtyři brambůrky se třemi kousíčky masa nastojato se stopou po omáčce obložené trávou. Když mu to chutná. Ale já chci zpátky Hawai. Ale zpátky do Českých Velenic. Sedíme si u prázdných talířů a je skvěle. Klidně bych tu dokázal v tichosti přečkat do času večere a dát si něco určitě stejně dobrého. Ale chtělo by to popojet.

Další jízda je lesem v chládku po asfaltu, hop nahoru sjezd dolů. jízda je skvostná. Stehno začíná splaskávat. To by jeden nevěřil, co umí kuře s broskví. Jede se báječně. Jen jeden okamžik byl poněkud hloupý. Byl tam příkrý sjezd k potoku a zase výjezd nahoru. No co udělá úplně každý? Pustí to z kopce, možná i přišlápne, prosviští

pres můstek a vyjede protější svah skoro až nahoru. Jenomže chyba lávky. Vlastně můstku. Je tam propadlý asfalt a nějaký betonový práh. Neoznačený. A tak si to mydlím dolů tou padesátkou a když jsem to nadělení uviděl, nedalo se vůbec nic dělat. Mimo jiné i proto, že Lenka letí těsně za mnou. Kdybych vzal za brzdy, nic bych tím nespravil a možná, že by do mě najela. Takže jediná možnost je těsně před nárazem se odrazit nahoru a zkusit potáhnout řídítka. Ted! No, rána to byla velká, ale kolo jede nezmenšenou rychlostí dál, přišlápnul jsem a fofrem odtud. Za sebou slyším také pěkný rámus. Ale i Lenka to nějak přešla. Než jsem se rozkoukal, jsme nahoře. Sdělili jsme si zážitky a pomalu jedeme. Franta se Standou jsou kus za námi, navíc nejsou příznivci volných pádů z kopce a většinou brzďej. Čekáme na ně. Lenka říkala něco o ztracené láhvi s vodou. Asi na tom prahu tam dole. Ale vrátit se pro ni rezolutně odmítla.

Přijeli Standa s Frantou. Zastavili u nás a chvíli probírali ten nebeský zážitek tam dole. Chvíli Lenku zlobili, ale pak jí tu ztracenou flašku dali. Jenomže jak jí vyletěla z bágli v té rychlosti, udělala se do ní díra. Pak už jsme v klidu, většinou lesem za potkávání davů lidí na kolech přijeli do Chlumu u Třeboně. Hned na kraji je hospůdka. Potřebujeme se zhluboka napít.

Jen nás zarazila taková maličkost. Ceny jsou tu větší, než v Praze. Ale když jsou lidi blbý a přistoupěj na to... Dali jsme jen pivo a jedeme dál.

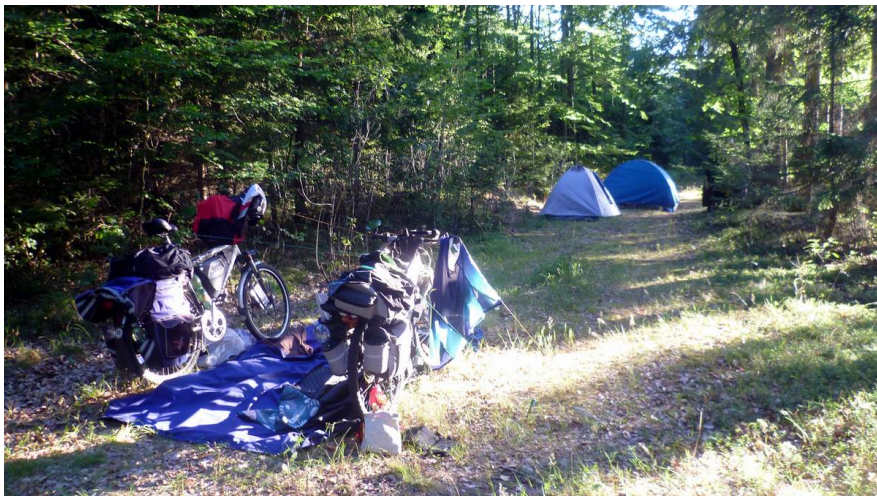
Za 7 kilometrů je rybník. Jmenuje se Pískový. Bohužel je stejně nechutný jako všechny. I tak bude nocleh zde. Před spaním proběhlo neopomenutelné probírání celého dne, ale i těch předešlých a také budoucích. K tomu vínečko a zobání. Hlavní bylo vymýšlení co dál. Máme ještě spoustu času. Dalo by se dojet až do Prahy, ale to se nikomu nechce. Takže to uděláme takhle: pískovna Vlkov a pak dál na Tábor. Tam vlak a domů. Anebo uvidíme.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Rybník Pískový	44	901	69	16	35 - 7

Ráno 13.8. Čtvrtek

Noc proběhla v klidu. Dokonce jsem mohl spát i na levém boku. No, teda spíš pospávat. I dneska byla k ránu trochu zima.

Po snídani a zabalení odjíždíme. Ještě kus lesem pak po asfaltu, pořád lesem. Je to tu krásné a nakloněné našim směrem. Jízda je báječná. Škoda záložní navigace. Musíme často zastavovat. Na druhou stranu nás dovedla k nápojovému automatu. Mně to připadá jako skvělej nápad.

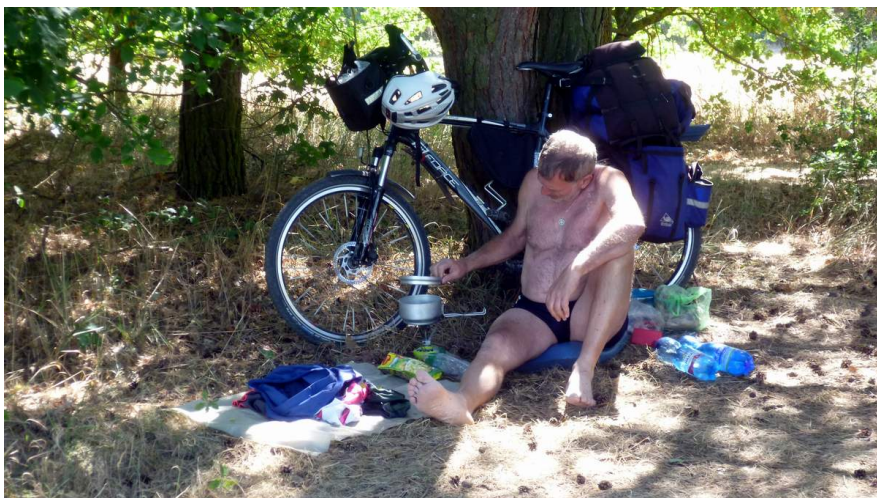
Jedeme dál. K dalšímu bodu, což je pískovna Vlčkov jedeme mezi rybníky. Je to tu krásné. Jen voda vypadá jako žabí hlen.

Dojeli jsme k Hotelu Vlkov. Rybník úplně zelený. Raději popojedem. Vlkov 1. Zatopená pískovna. Ani tady si příroda se sinicemi neporadila. Ale je to nejčistší voda, kterou jsme viděli. Zastavujeme a jdeme ji zkusit.

A hele, ono jo. Je velmi příjemná, vstup písčitý, pozvolný až do hloubky, kde se už musí plavat. Placatíme se tu přes hodinu. Pak jsme se trochu rozdělili. Všichni máme chuť na oběd. Standa se rozhodl, že pojí zde,

my, že dojedeme do Veselí nad Lužnicí. Je to kousek a na soutoku býval takový velký kulturák a v něm bývala hospoda. Navigace s Frantou nás zavedli přímo ke vchodu. Hospoda tu je. Ceny trochu připomínají drahotu, ale vybrali jsme si.

Jídelní lístek

ěvky velké :	Špenátový krém s krutóny	40,-
	Zelňačka s klobásou	40,-
	Malá polévka k hlavnímu jídlu	20,-
	Zvýhodněné menu 1.	155,-
	Malá polévka + Opečená sekaná, vařený brambor, hořčice, cibule	
	Zvýhodněné menu 2.	155,-
	ě polévka + Lesácké maso (volně ložený špíz), opečený brambor, tatarka	
	ovězí Ball tip steak, restovaná zelenina, Demi-glacé	339,-
	nažené Grundle, hranolky, koprový dip	189,-
	sečená sekaná, vařený brambor, hořčice, cibule	155,-
	sácké maso (volně ložený špíz), opečený brambor, tatarka	155,-
	řecí nudličky na červeném kari s kokosovým mlékem, rýže	179,-
	vařený karbanátek, bramborová kaše	159,-
	řové nudličky Gyros, hranolky, česnekový dip	199,-
	řecí paličky sweet chilli, opečený brambor	155,-
	eninový salát s kuřecím masem a čerstvým sýrem	229,-
	řové srdce na slanině, rýže	155,-
	nalu pečený hovězí Chuck roll na bylinkách, bramborová kaše	189,-
	ená PORCHETTA (roláda z bůčku s bylinkami), bramborová kaše	179,-
	řící hranolky, zeleninový salát, koprový dip	189,-
	ížené Olomoucké tvarůžky, opečený brambor, tatarka	189,-
	řový řízek, opečený brambor	189,-
	ecí řízek, opečený brambor	189,-
	žený sýr Gouda, opečený brambor, tatarka	189,-

ě nahlédnutí u obsluhy

JĚ PŘÍLOHY POPLATEK 20,- Kč

Cola

K MENU JEN ZA 48,- Kč

Jídlo dobré. Pivo dobré

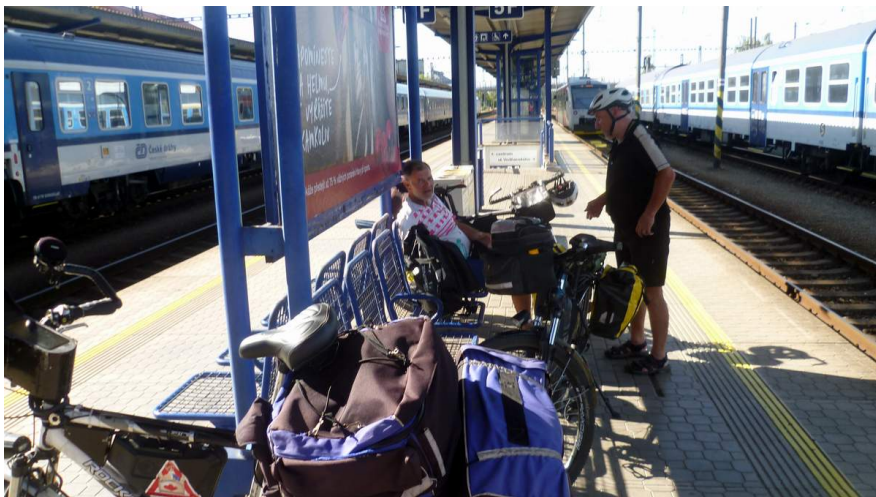
a navíc, přes uličku u stolu dvě hezké dívky. Cca 18 – 20 let. Na tom by nebylo nic. Ale tyhle mají vedle sebe velké batohy a vypadají na to, že se nebojí je používat.

Udělal mi to moc dobře v krajině srdeční. Už jsem nečekal, že bych zahlédl jen jedním okem někoho, kdo úplně mladý blbne jako my. I když pěšky. Možná o to víc je to pěkné. Jasně, jsou dvě a zbytek mladšů sedí u počítačů, telefonů a tabletů. Ale na opačnou stranu – aspoň dvě.

Přijel Standa. My jsme po jídle a odpočatí. Franta ho ještě přesvědčil, že si dá pivo nealko švestku. A pak už jedeme poslední přejezd této Expedice. Cílová destinace nádraží Tábor.

Jede se celkem dobře. I když hodně do kopců a hodně na slunci. Kilometry přibývají, krajina kolem je pěkně vyprahlá, ale jinak se není na co dívat. Jedeme celkem rychle. Jen v kostce. Vlastiboř, Želeč, Maršov, Lom, Větrovy, Horky, Tábor, nádraží. Tam jsme v 16.15. v 16.35 to jede. Ale je málo míst pro kola. Pojedeme tím v 17.00. Ten je v pořádku. A než se všechno vyřídilo a dostali jsme se na nástupiště, zbývala jen chvilka čekání.

Vlak přijel včas, nakládání také proběhlo celkem dobře. Jen bylo na plošině o dvě kola víc. Ale naskládali jsme je a to i s bagáží různě rozestou kolem a nechali se vézt. Znovu jsme probírali předešlé dny a shledali, že kromě horka bylo vlastně všechno v nejlepším pořádku. Z dnešního dne já vypichuju jídlo v hospodě, ty dvě holky pěšandule a to, že mi vlak zastaví ve Vršovicích.

No a to je asi tak všechno.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Praha	50	974	73	15	27

Epilog:

No, za mě, trasa dobrá, ta část koňky pěkná, i návratovka se mi líbila. Potíž byla se mnou, kdy mi furt něco bylo, úplně mi selhala technika a poškodilo se řazení u Mašinky. Počasí, kdyby ubrali na teplotě, bylo by to na šest jedniček s hvězdičkou, a neškodila by voda, ve které se dá koupat. Takže – spokojen. Dig.

Byla to povedená expedice, sice moc horko a málo koupatelné vody, ale poznání neznámých zajímavých oblastí to předčilo. Překvapila mne zajímavá zelená hornatá oblast mezi Lincem a Zwettlem, to jsem opravdu nečekal. Příště jedu zase.
Sar.

Celková technická data:

Celková technická data:

Účast

Tři na Expedici a jedna ženská...: Dig, Lenka, Standa a Franta

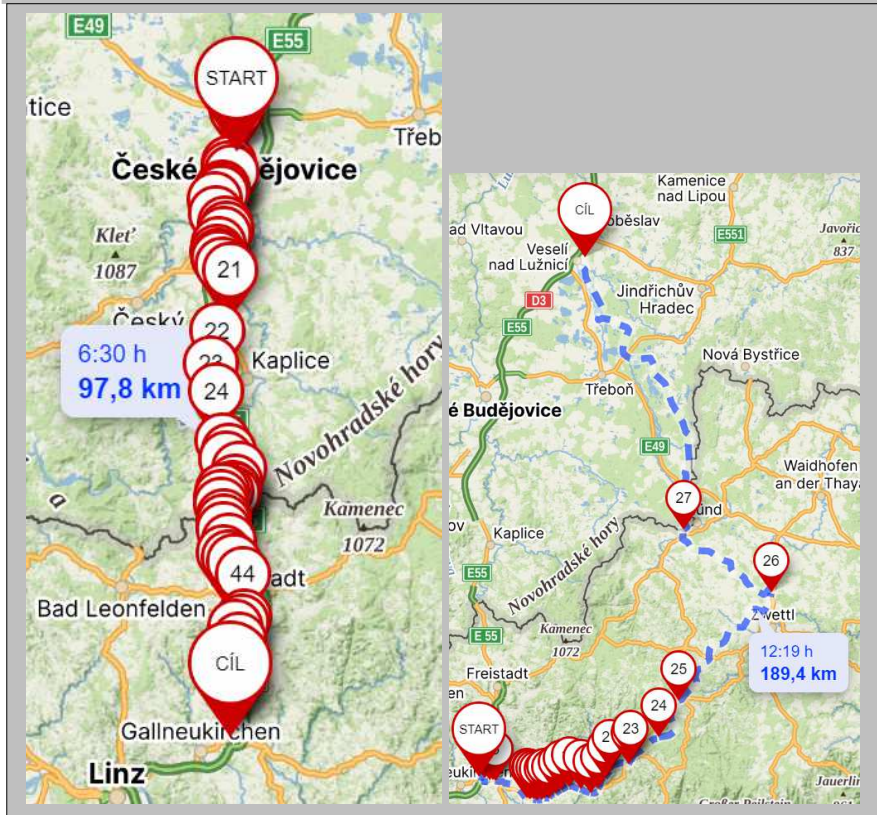
Oficiálně priznaná
kilometráž

356 km

Příště

Daniely

Trasa výpravy

Osoby, jejich zkratky a písmo:

Lenka (Lek), Irena (Irc), Dig (Dig) **Standa (Sar)**, Jirka (Jis).

Jiné (doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)

Obrazová příloha:

České dráhy

JÍZDENKA A MÍSTENKA
eTiket

1154

Miloslav Mayer
Osob: 1

		Z/FROM/VON	→ DO/TO/NACH			TŘÍDA/ CL./KL.
08/08	08:21	Praha hl.n.	→ České Budějovice	09/08	24:00	2
*	*	*	→ *	*	*	*

Přes: PhaVrš, Čerčany, Tábor, Ves/Luž Km: 164

ZAVAZADLO (kolo), Rezervace (Místo+kolo)
Platí jen ve vlacích ČD.

1 x Vázaná jednosměrná

Povinný vlak IC 531 v úseku Praha hl.n. - České Budějovice

Cena 279 Kč

Doklad je nepřenositelný a platí vždy pouze ve spojení s průkazem cestujícího, jehož jméno je uvedeno na jízdence. Jízdu je nutno nastoupit v 1. den platnosti, nejdříve však v 08:21 hod. Tento doklad je samostatnou přepravní smlouvou. Jízda musí být uskutečněna vlakem, který je na něm uveden jako povinný. Použití v pozdějším vlaku je možné v době platnosti jízdenky po doplacení rozdílu jízdného ve vlaku nebo u pokladní přepážky.

Daňový doklad číslo 71/202607/00871423

Tax receipt number 71/202607/00871423

Položka Praha hl.n. - České Budějovice 08/08 Miloslav Mayer P616FN F

Jízdenka Praha hl.n. - České Budějovice 08/08 Miloslav Mayer P616FN F

Rezervace 08/08 Miloslav Mayer 0 Kč 12 %

Zavazadlo (kolo) 08/08 Miloslav Mayer 60 Kč 12 %

Celkem 08/08 Miloslav Mayer 279 Kč

Datum vystavení/datum platby: 14.7.2026 20:43 Platba: KARTOU/CC

Prodejce: České dráhy, a.s. 30000 Číslo obj.: 194667 652 00

Praha 1, Nábreží L.Svobody 1222, PSČ 110 00 DIČ: CZ70994226

Jízdní řád a rezervace

Timetable and Reservations

Stanice	Odj. / Příj.	W	W	Místo / Seat
Praha hl.n.	08.08. 08:21	IC 531	370	105 Místo+kolo
České Budějovice	08.08. 09:59			

Ref: 580528762258

Jízdní řád má pouze informativní charakter.

Údaje pro kontrolu

Control data

Doklad číslo / Document no.:

*49-8671-182

Jméno / Name:

Miloslav Mayer

Kód transakce / Transaction code:

P 616 F N

Kód nepřehýbejte! / Do not fold the barcode!

Reklama

Milujeme vlaky. Zamilujte si je taky.

Strana 1/1

Konec

© Hell's Tour_{club} 2026
Dig & Sar
Neprodejné
e-mail: hells2010@seznam.cz